

Piazza Colonna, og her som overalt tiltrak Nanny sig Opmærksomheden ved sin Skønhed, sit frie Væsen og sin Dragt. Hun var helt hvidklædt, lige fra Kniplingshatten ned til de besløjfede Sko. Og de luftige Klæder bruste omkring hendes buttede Legeme som en Svaneham.

Per kunde ikke komme sig af sin Overraskelse over, hvor glimrende hun saae ud. Han havde næsten glemt, hvor smuk hun var. Mens han sad der ligeoverfor hende ved det lille, runde Kaffebord, stjal hans Blik sig i Samtalens Løb ofte nedover hendes blottede Hals og overfyldige Barm, og han kom til at tænke paa, — hvad han ogsaa halvvejs havde glemt — hvor nær det i sin Tid havde været ved, at han havde friet til hende, og at det vist ikke var helt usandsynligt, at hun dengang vilde have sagt Ja.

Da det lille Tremandsselskab ud paa Aftenen skiltes, blev der truffet den Aftale, at Per den næste Formiddag skulde hente Nanny paa Hotellet og tage sig af hende, mens Dyhring gjorde en Visit i det danske Konsulat for at hente Stof til et Rejsebrev, han agtede at skrive til sit nye Blad om Handelsforholdene i Italien. Det var Nanny selv, der foreslog dette Arrangement; og med sædvanligt Galanteri gav Dyhring det sin Billigelse.

Det var nu ogsaa den eneste Betingelse, de to Ægtefolk havde stillet hinanden, da de giftede sig, at de hver for sig vilde bevare deres Frihed fuldkommen ubeskaaret. De var endogsaa bleven enige om, at det mindste Forsøg fra en af Siderne paa at paalægge den anden Tvang, skulde betragtes som tilstrækkelig Skilsmissegrund.

Da Per den næste Dag ved aftalt Tid kom til Hotellet, var Dyhring allerede gaaet. Nanny modtog ham fuldt pudset i Gaarsdagens hvide Dragt, færdig til at følge ham. Hun rejste sig fra en Frokostpækning (bestaaende blot af Chocolate og Kager) og udbrød straks uden noget Goddag eller anden Ceremoni:

„Hvor skal vi tage hen? Idag vil jeg rigtig mere mig!“

Per kom til at fortælle, at der paa et nærliggende Torv, som